

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

• HVAR 8 DAG •

ILLUSTRERADT

MAGASIN

INLOPPET TILL STOCKHOLM. — H. & D. STOCKHOLMSFOTOGRAF.

17:DE ÅRG.

DEN 21 NOVEMBER 1915

N:o 8

Foto Torman, Stockholm

Klisché: Bengt Skjerve

Valentin

Med det nya århundradet har i vårt land inbrutit en tid af forcerad byggnadsverksamhet. Det gäller både det enskilda och det allmänna byggandet; men i synnerhet kan det sägas att icke på långliga tider har det varit sådana behov af monumentalbyggnader för alla slags ändamål: kyrkor, rådhus, skolor, högskolor och andra statsinstitutioner och framför allt banker. På ett par tiotal år har följaktligen genom rifning och nybyggnader några af vara städer, större och mindre, börjat antaga ett alldeles nytt utseende.

Särskildt gäller detta om Stockholm, där utvecklingen gått med väldiga steg och brutit ned gammalt, ibland vackert gammalt, och byggt upp nytt, både fult och vackert. På det hela taget kan det sägas, att de nya monumentalbyggnaderna fått en ståtlig och värdig form, detta i motsats till den enskilda spekulationsens verksamhet med hyreshusbyggande, som först på de sista åren börjat antaga ett bättre utseende. Samtidigt med de rent praktiska behoven har det vuxit upp en ny generation svenska arkitekter tränad på mångfaldigt sätt och med en tidigt vunnen förtrogenhet med svensk och nordisk byggnadskonst i alla tider. Ännu för några årtionden tillbaka hämtade de svenska arkitekterna i regeln sina intryck utifrån, och det uppstod öfverallt i landet mer eller mindre fria kopior af gotiska kyrkor i Tyskland och Frankrike och profana byggnader i fransk och italiensk renessans. Själva förebilderna voro nog goda i sig själva; men dels passade de icke för svensk mark och svenskt klimat, dels behandlades de i en anda af schablon och imitation som på förhand dödade allt intresse för dem. Med 90-talet inbröt en ny anda i den svenska byggnadskonsten, närmast förknippad med Clasons namn. Kännedomen om de inhemska traditionerna fördjupades och stärktes och då härtill i början af det nya århundradet kom en allmän känsla af nationell hänförelse, var arkitekturen närmast till att draga nytta därpå. Intresset för gammal svensk arkitektur sträckte sig allra först till Vasaslotten i Kalmar, Vadstena, Upsala, men har äfven kommit att beröra blygsammare förebilder, såsom herrgårdarna och de små städernas hus från 1700-talet och början af 1800-talet och de stora och små bondstugorna.

En af dem som mest entusiastiskt arbetat för de gamla svenska byggnadstraditionernas studerande och tillagnande är *Carl Westman*. Särskildt vid ett par betydelsefulla arkitektmöten 1907 och 1908 gjorde sig hans personliga inflytande och uppslag märkbara. Han är född i Upsala 1866. Efter den vanliga utbildningsvägen på Tekniska Högskolan och Konstakademien 1885—92, for han till Amerika och arbetade på ritkontor i New York 1893—95. Efter hemkomsten deltog han med iver i de då upplammande sträfvandena att förbättra och försköna den enkla bostaden med dess möbler och husgeråd. De första riktigt stilfulla och på samma gång enkla möbler som gjorts i Sverige för menige man äro ritade af Carl Westman. Han förstod tidigare än de flesta värdet af gammalt godt handverk och förband sig med några utmärkta förmågor i Värmland, snickarna bröderna Eriksson och konstmedlen Petter Andersson på Myra. Han arbetade på att få införda bättre former på några af en byggnads allra allmännaste detaljer, såsom lås och handtag.

Så småningom erbjödo sig större uppgifter för den unge arkitekten. Han ritade villor och småhus och ett sanatorium, fick så uppdraget att bygga Läkaresällskapets lilla hus vid Klara kyrko-

gård och åstadkom däri något som på sin tid väckte uppseende och äfven motstånd genom sin nya enkelhet. Och en vacker dag var han med bland dem som täflade för det stora projektet ett rådhus på Eldkvarnstonen på Kungsholmen.

Det är ännu i friskt minne hvilka egendomliga växlingar denna byggnadsfråga genomgått. En tid var det afgjort att ett rådhus skulle byggas af Ragnar Östberg på Eldkvarnstonen som reserverats för ändamålet genom rådmann Öhmans intresse. Men 1908 kom ett förslag af dåvarande bankdirektör K. A. Wallenberg och reif upp det gamla beslutet. Enligt detta nya uppslag skulle ett stadshus, med representations- och ämbetslokaler för de kommunala myndigheterna läggas på Eldkvarnstonen enligt nya ritningar af Ragnar Östberg och i stället skulle rådhuset förläggas, som nödvändigt var på grund af nya förändringar, i omedelbar närhet till det redan färdiga polishuset, sålunda på tomter i kv. Fruktkorgen vid Schéelegatan. Det gafs tre arkitekter, hrr Carl Westman, G. Ameen och G. Lindgren, den sistnämnde polishusets arkitekt, i uppdrag att i en täflan samsam mellan omedelbart utarbete förslag till detta rådhus. Den tillsatta nämnden gaf Westmans förslag sitt förord och på hösten 1909 följde stadsfullmäktige detta förord. Arbetet kunde omedelbart sättas i gång.

Det var åtskilliga svårigheter i rent yttre afseende som mötte detta byggnadsföretag. Midt emot låg Polishuset som i arkitektoniskt hänseende var en underlig gångångare af en äldre tids imiterande schablonarkitektur. Rådhuset skulle komma att ligga lägre än Polishuset och den yttersta sparsamhet måste iakttagas. Det låg nära till hands att antaga att på grund af dessa förhållanden rådhuset skulle komma att se ut som den underordnade byggnaden i komplexet. Westman angrep dessa svårigheter på ett sätt som visat hur helt han ställde sig från det gamla maneret. I stället för att öfvertrumfa Polishuset med grannlåter bröt han dess öfvermakt med enkla rediga murlängor som verkade genom sin massa. Och för att ytterligare betona sin byggnads monumentalitet krönte han den förnämsta längan med ett icke mycket högt men massivt torn afslutadt med en energiskt formad hatt af koppar. Därigenom motverkade han också i någon mån det nedsjunkna läget. Det föll honom aldrig in att fylla ut sänkan, hvilket senare dragit dryga kostnader. I stället utnyttjades den till att skapa en extra våning under bottenvåningen inåt kvarteret — ett typiskt drag af den saktlighet som utmärker moderna arkitekter och synnerligast Westman.

I inre afseende var uppgiften den att skapa bekväma, praktiska och af en viss värdighet utmärkta lokaliteter för magistraten, förmyndarekammaren och de sju eller åtta domstolsafdelningarna. Åt Schéelegatan ligga de senare. De till afdelningarna hörande ämbetsrummen som icke behöfva en sådan höjd som själva domsalarna, vestibulerna och väntrummen äro förlagda till sidopartier med lägre våningshöjd. Därigenom att dessa sidopartier fått lägre höjd än hufvudbyggnaden har dess kostnader nedpressats, dels fasaden fått lifligare artikulering. Hufvudingången är vid tornets fot. En trappa upp ligger öfver ingången rum för advokater. I öfre delen af tornet skall arkiv förläggas.

I den bakre delen af byggnaden äro i bottenvåningen Förmyndarekammaren och gemensam expedition, centralarkiv m. il. lokaler förlagda. Hufvudingången och trappan i denna del af bygg-

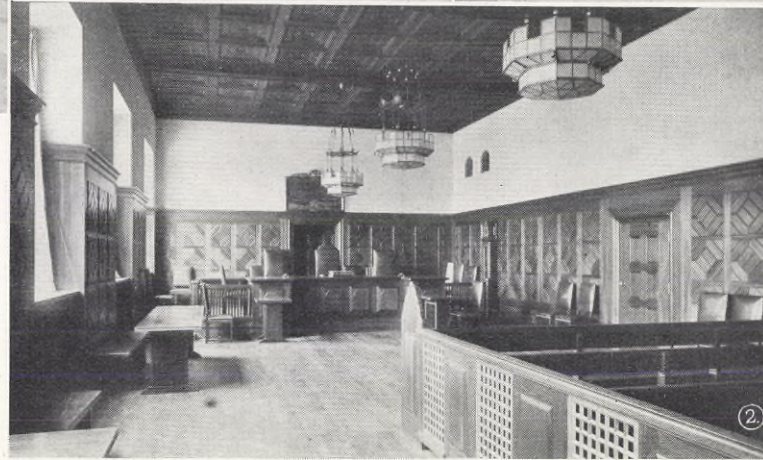
BILDER FRÅN STOCKHOLMS NYA RÅDHUS.

1

naden äro hufvudsakligen afsedda för dem som skola vigas inför magistraten. Själva vigselrummet med sitt förmak ligger en trappa upp. Vigselföljena komma sålunda till denna lokal utan att behöva komma i beröring med den öfriga allmänheten som besöker rådhuset i sina ärenden. Intill vigselrummet gränsa magistratens lokaler med den stora ståtliga plenisalen som centrum.

Byggnadsföretaget beräknades ursprungligen komma att kosta 3,622,000 kr. hvaraf för själva byggnaden 3,472,000 kr. Emellertid tillkommo under arbetets gång en hel del oförutsedda utgifter, bland annat för en från början icke beräknad åttonde domstolsafdelning. Dessa extra kostnader ha tillsammans uppgått till en summa af 122,006 kr. Men i alla fall har arkitekten kunnat spara på hela företaget en så afsevärd summa som 555,325 kr. däraf på själva byggnadsarbetena en kvarts million. Det

2

H. & D:s STOCKHOLMSFOTOGRAF.

1. MAGISTRATSSALEN.

2-3. FJÄRDE AFDELNINGEN. 2. Sesslingsal. 3. Förmak.

3

är i sanning en triumf för en byggnadsledning att kunna åstadkomma ett sådant resultat.

En blick på byggnaden utan och innan visar att dessa besparingar icke ernåtts genom afprutning i monumentaliteten eller den praktiska soliditeten. En hel del prydnader af skulpturell och målningsdekorativ art ha också kunnat utföras inom denna snäva ram och betydande konstnärer. På långt håll ser man den väl-

Kitch: Kem. A.-B. (nytt Sjömansgatan, S:täm.-Östg.)

H. S. D. S. STOCKHOLMSFOTOGRAF. HUVUDFASADEN MOT SCHÉELEGATAN. Ett äktvenskt byggnadsverk och ett af de vackraste, som under vår tid uppförts i hufvudstaden. Kliche: Kem. A.-B. Ernst Nilqvists affär, Skans-Gården.

diga S:t Erik-bysten i granit på tornets framsida modellerad af Gustaf Sandberg. Kommer man ett stycke närmare, fängslas man af de fem relief-figurena öfver kanten med den sittande domaren som krönande parti. Dessa äro utförda af Christian Eriksson. Passerar man trappstegen som leda upp till porten, ser man rakt framför sig mellan de båda dörrarna en i koppar drifven bild af Justitia och kantande själflva porthvålfningen hufvuden och småfigurer som ge skiftande symboliska uttryck för byggnadens användning. Dessa senare arbeten äro gjorda af Gustaf Sandberg som äfven jämte brodern Allan Sandberg fäst sitt namn vid originella stenreliefer i det inre.

Väl innantör porten fäster sig åskådaren starkt vid den egendomliga mäktigheten och det romantiska halfdunklet i hvalfgångar och trappor af alla slag. stora och breda och smala och intima. I det yttre och i det inre är allt öfverskådligt och stort formadt med en barsk enkelart som kännes just gammalsvensk. Det är intryck från medeltidens bastanta arkitektur och Vasaborgarnes behandling både af murmassor och material. Särskildt fäster man sig vid den mäterliga variationen i behandlingen af träverket, i dörrar och paneler och baldakin-artade trätak. I några fall brytes den stränga enformigheten i de gra hvaliven och de bruna panelerna af färgdekorationer af Filip Månssons vana hand. Bland de intresantaste dekorationerna

äro Brocke Blyckerts kalkmålningar i ett par frukostrum som ligga i den undervåning som fått plats inåt kvarteret. Det är lätta och muntra improvisationer med penseln på hvalven från tak till golf.

Särskilda svårigheter ha förekommit i fråga om dekorerandet af vigselrummet i rådhuset. På ett ganska tidigt stadium utlyste nämnden för Eva Bonniers fond för Stockholms förskönande en täflan mellan målare om det bästa förslaget till dekorerandet af väggarna af detta lilla men höga rum. Täflingarna fortsattes i flera stadier men utan att definitivt resultat uppnåddes. Meningarna samlades kring två moderna förslag, det ena af Georg Pauli i kubistisk formgifning, det andra af Isaac Grünewald som gjort sig känd som förfäktare af expressionistiska ideal. Nämnden förordade till sist Paulis förslag men så tvekande att vederbörande stadsmyndighet ansåg sig berättigad att afböja gifvan. Detta kunde ske bland annat på den grund att byggnadens arkitekt ställde sig absolut fiendtlig till båda förslagen som han ansåg icke alls stämma öfverens med den genuint gammalsvenska karaktär han velat gifva Stockholms rådhus. Striderna om denna fråga väckte under flera år starkt uppseende i hufvudstadens konstvärld och föranledde mycken diskussion äfven utanför denna. De löstes som sagdt af staden själf som följde arkitektens mening. Denne hade

H. 8 D. 8. STOCKHOLMSFOTOGRAF.

RÅDHUSETS MÅNGOMTALADE VIGSELRUM.

Kilohz. Demg. 1917/18/19.

Efter dekoreringsstäfplingar med minst sagt omtvistade resultat har rådhusarkitekten själf lämnat utkast till jaggmålningarne.

tillsammans med Filip Månsson själf sörjt för en mera ornamental dekorerings af det omtvistade och verkligen mycket svårdekorerede rummet.

I magistratens stora nya plenisal ha inlyttats en del värdefulla rekvisita som Rådhuset ägde i sin gamla lokal nämligen en lång rad målningar af Sävenbom föreställande partier af Stockholm vid 1700-talets slut och en byst af Sergel föreställande Gustaf III. Äfven stolarna i gustaviansk stil ha öfverförts till den nya lokalen men förgyllts från

att förut ha varit hvitmålade. En mängd nya möbler ha äfven ritats af arkitekt Westman och utförts under hans öfverinseende. Stockholms nya rådhus är sålunda en sällsynt enhetlig skapelse, märkt i stort och smått af sin skapares formgeni och mångsidiga intressen, en byggnad som återger något af andan i gammalsvensk stor arkitektur, ett monument öfver de starkt nationella synpunkterna i vår konst vid det nya århundradets början.

*

H. 8 D. 8. STOCKHOLMSFOTOGRAF.

DET NYA RÅDHUSETS FASAD MOT AGNEGATAN.

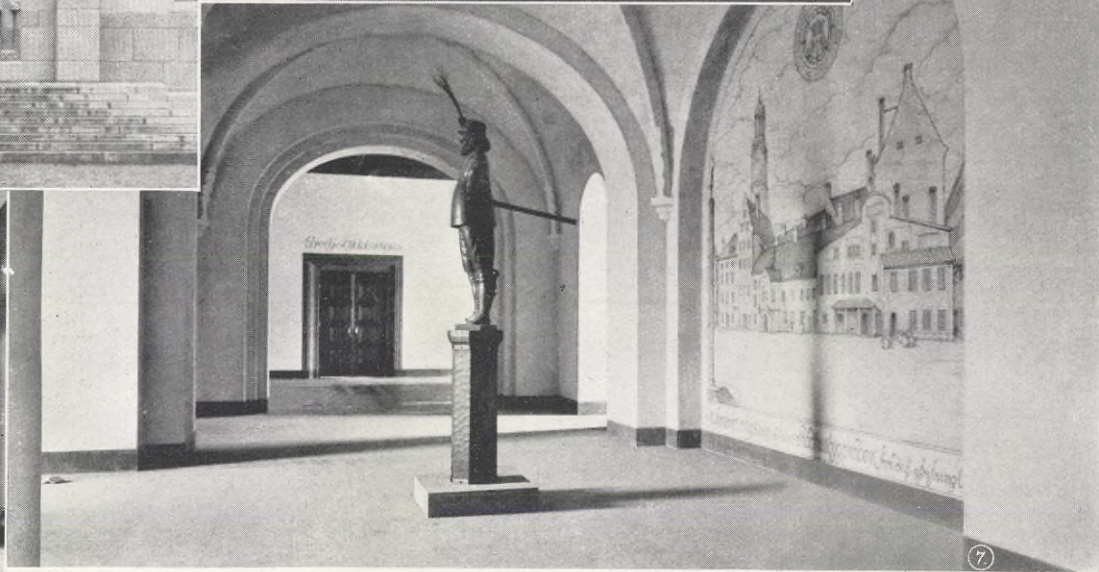
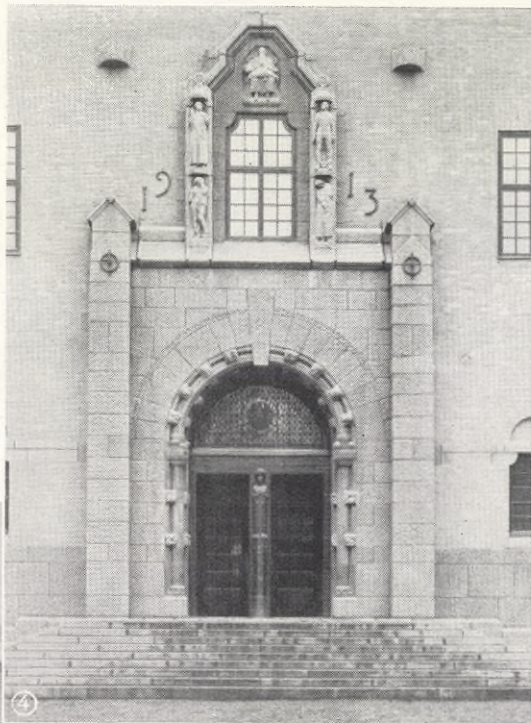
En annan jättebyggnad har fullbordats detta år och invigts just i dagarna. Det är vetenskapsakademiens kolossala komplex, ute vid Frescati norr om Stockholm. Byggnadens arkitekt är Adolf Anderberg som gjort sig känd både som kyrkobyggare och som mästare till de mest profana byggnader nämligen teaterhus. Det yttre är uppfördt af Helsingborgstegel af gråviolett färg och imponerar genom sin massa.

Till bild å nästa sida.

Den kända s. k. "arken" vid Tranebergsbro i närheten af Stockholm förstördes den 5 nov. genom våldeld. Arken, en till bostad inredd präm hvilken ägdes af en gammal änkefru Hultman, tillkom på 1870-talet som en följd af den då rådande svåra bostadsnöden i hufvudstaden. En kakelugnsmakare Hultman som en höst icke lyckats få hyra lägenhet åt sig och sin stora familj, inköpte för att få tak öfver hufvudet en präm, hvilken han försåg med en öfverbyggnad och inredde till en väl ombonad bostadslägenhet med kök och flera rum. Efter att haiva blifvit

bortvisad från flera platser förtöjde Hultman till sist sin ark vid Tranebergsbro, hvarest han, genom en böneskrift till konung Oscar II, utverkade sig tillstånd att kvarstanna. Arken har sedan dess såväl sommar som vinter tjänat familjen som bostad

"Kopparmatte" var folknamnet på den bronsstaty som prydde skampålen i Stockholm under nära 200 år från midten af 1600-talet. Statyn har tidigare förvarats å Stans historiska museum.

H. & D:s STOCKHOLMSFOTOGRAF.

4. PORTALEN. 5. VESTIBUL. 6. KORRIDOR. 7. VESTIBUL "MED KOPPARMATTE".

af 8 Da STOCKHOLMSFOTOGRAF.

LANDTBRUKSRKSDAGEN.

Klubb: Kem. A.-B. Bengt Sjöberg, Sthlm.—G.

Måndagen den 8 november sammanträdde i Stockholm hushållningssällskapens ombud. Mötet, som fortsatte sina förhandlingar de närmast följande dagarna, har haft att behandla en hel del ärenden och framställningar från landtbruk-styrelsen, samt enskilda motioner angående reformering af hästpremieringarne, omläggning af nötboskapspremieringen o. s. v.

Rederiaktiebolaget Luleå-Ofotens stora malmångare "Skandia" har på resa från Narvik till Rotterdam med malm-last natten till d. 9 nov förolyckats på norska kusten. "Skandia", som tillika medsvesterbåten "Svartön" för storm låg förankrad i Store-sund innanför Haugsholmens fyr nära Aalesund, blef under det rådande nattmörkret påseglad af norske ångaren "Freikoll" och gick nästan omedelbart till botten. Af den 35 man starka besättningen omkommo 4, däraf 3 svenskar.

"Skandia", som fördes af kapten E. E. Odhner, införlivades med Luleå-Ofotens ångartygsflotta år 1905 och hade ett displacement af 3279 nettoton.

Värdet af den sjunkna ångaren och dess last beräknas uppgå till 3 å 4 mill. kr.

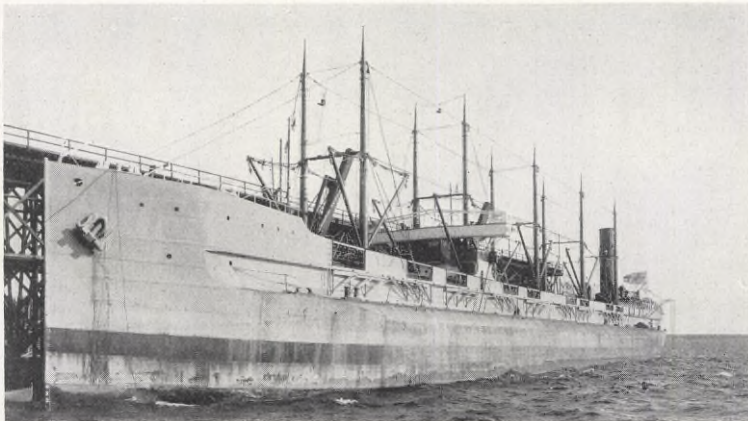

Foto. Svinhufvud, Sthlm.

"SKANDIA", DEN FÖROLYCKADE SVENSKA MALMÅNGAREN.

Klubb: Bengt Sjöberg

Från de ryska minfältet i Östersjön haiva under den senaste tidens våldsamma stormar ett stort antal minor lösslitits och drifvit öfver till de svenska farvattnen. Särskildt hem-sökt har den gottländska kusten varit. En mängd af de farliga pjäserna haiva här kastats upp på stranden, hvarvid de i allmänhet samtidigt exploderat. Vi återgifva här bilden af en rysk mina af ny typ, hvilken oskadad hamnade

i strandens sandbank och där desarmerades genom kustartilleriets i Färösund försorg.

Amaörfoto. K Jansson, Sthlm

DEN UPPBRUNNA ARKEN VID TRANEBERGSBRO.

Klubb: Bengt Sjöberg

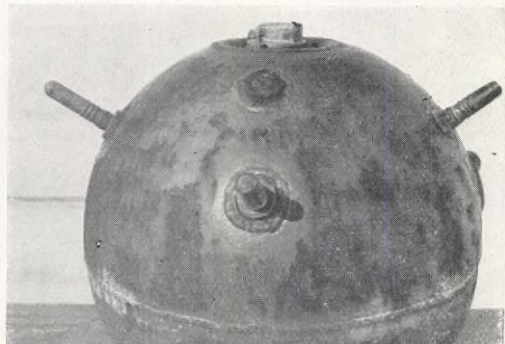

Foto. Ridelius, Visby.

RYSK MINA AF NY TYP ilandfluten vid Gotland.

Klubb: Bengt Sjöberg

AKADEMIENS
NYBYGGNAD
VID
FRESCATI

DET STORA IN-
VIGNINGSSAM-
MANTRÄDET
D. 10 NOV.

*Icke H. 8 D:s
Sthlm: foto.*

VETENSKAPSAKADEMIENS STORA FESTSAL.

Öfre och nedre bilderna H. 8 D:s Sthlmsfoto.

PAUL WEGENER som Franz Moor i "Röfvarne".

Under den förlidna veckan har Stockholm helt gått upp i det Reinhardt'ska gästspellet. Hvar man under dessa dagar kommit, på gator och torg, på offentliga lokaler, har det endast talats om Reinhardt. Och diskussionen har stått ganska liflig, ja man skulle kunna säga het kring hans berömda namn och den exposition af sin stora revolutionerande konst som han bidit Stockholm under detta märkliga gästspel. I planen för gästspellet ingick ursprungligen fem föreställningar, nämligen Schillers "Röfvarbandet", Goethes "Faust", Lessings "Mina von Bornhelm" samt Shaksperes "En midsommarrattsdröm" och "Trettondagsafton". Sedermera förlängdes gästspelen som började den 9 nov. till och med den 16 och utom priser på tre af de nu nämnda gafs som matiné på söndagen Strindbergs "Dödsdansen" samt ytterligare en matiné speciellt för Upsala- och Stockholmsstudenter. Publikens visade till en början ett utomordentligt intresse för gästspellet och detsamma har åtminstone hvad de första fem föreställningarna

PAUL HARTMANN OCH FRU ELSE HEIMS-REINHARDT som Karl Moor och Amalia i "Röfvarne".

Efter fotografier.

Klubb: Bengt Sjögrenparis.

4. 8 Da STOCKHOLMSFOTOGRAF. VETENSKAPSAKADEMIEN: FÖRMÅK. (Tillhör föregående sida.)

beträffar gifvits för i förköp utsålda hus, oaktadt biljettpriset var det dubbla. Reinhardt's regikonst var väl till sina huvuddrag för de flesta välkänd förut, äfven om största delen af den stockholmska publiken nu för första gången fick se den i dess tillämpning. Och hvad som ytterligare höjde evenemanget var naturligtvis det tillfälle som bjöds att här få göra bekantskap med Deutsches Theaters ensemble, som väl lär innehålla eliten af Tysklands nuvarande skådespelaregeneration. Vi ha redan i föregående nummer presenterat de flesta af dessa lysande namn, en Paul Wegener, en Wassman en Willner, en Diezelman och bland damerna en Else Heims, en Johanna Terwien, en Elsa Eckersberg, en Rosa Bertens m. fl.

Ur kritikens synpunkt blef emellertid gästspellet inte den stora och öfverväldigande succés man väntat. Reinhardt har under konfrontationen med den svenska kritiken inte gått alldeles fri från en del ganska grava detaljmärkningar. Hvad beträffar detaljer i regien och äfven skådespelarnes främste ha under stundom i jämförelse med hvad vår egen svenska scen uppvisat af prestationer i samma roller ej kunnat bjuda något öfver hvad vi förut sett. Men i det stora hela har det utan tvifvel legat med en sällsynt glans öfver detta enastående gästspel.

Vetenskapsakademiens nya monumentala byggnad vid Frescati, Stockholm, invigdes högtidligen den 10 nov. i närvaro af konungen, kronprinsen, prinsarne Eugen och Bernadotte samt akademiens ledamöter tillika med en lysande samling inbjudna gäster.

Det rika bildmaterialet till det nya Rådhuset har nödvändiggjort uteslutandet af krigstext och en del krigsbilder samt af några svenska illustrationer.

TOMTEN.

FÖR HVAR 8 DAG AF K. G. OSSIANNILSSON.

JAG hade sett honom ibland under mina ströftåg. En underlig, jordgrå liten figur, som skalade i väg med otrolig snabbhet, aldrig på banad stig, men i diken och plogfåror.

Första kvällen jag såg honom, vardt jag själf haj. Han liknade så nära en sagotomte, det lilla krypet

ai knapp alnslängd i grå kläder och med kort, rött stubbskägg.

Jag utfrågade bygdefolket, och en kväll lyckades jag genskjuta honom och få honom i språk.

— Var hör du hemma?

Han kastade en blick åt sidan, som om han tänkte fly. Därefter en ny blick åt mitt gevär, hvilken kom honom att bestämma sig för att stanna.

— I Gröntorpet, vet I väl.

Han hade en pipig liten stämma, som tycktes komma ur en videlföjt.

Jag visste det, mycket riktigt, men frågade för att få beskåda den sällsamma figuren.

— Hvad heter far din?

— Pål Anders, vet I väl.

Jag visste också det.

— Och mor din?

— Halta-Dorta, vet I väl.

— Är far din eller mor din lika liten som du?

— Nej, blef det trumpna svaret. Det gnistrade argt i den lilla skumma barnblicken.

Jag ångrade min ogrannliga fråga, som var onödig liksom de föregående.

— Och hvad har du nu för ärende, sporde jag.

— Jag skall i skickebud till stan, vet I väl.

— Det är långt dit.

— Jag springer fortare än I, pep det ur plogfåran. Och vänta bara, tills de gamla ha "hållat sig". Då tänker jag sälja mig till en cirkus och få finare kläder än I.

Jag tror, att jag skrattade högt. Det hade jag ju inte bort göra, men vi människor äro hjärtlösa, när vi inte ge akt på oss. Vid det jag skrattade, släppte jag pysslingen ur sikte, och när blicken åter sökte honom, var han borta, försvunnen som i en saga. Skrattet hade gjort tomten osynlig. Flere stenkast ifrån mig tyckte jag mig se någon ting röra sig, som kanske bara var en katt eller en hund.

Jag var en ifrig jägare den tiden. Det vill säga, jag var nog ej värst farlig för villebrådet. Det kunde hända, att den präktigaste tjädertupp brakade upp några steg intill mig, medan jag vankade med sänkt hufvud och oladdadt gevär. Och det var kanske mera tur än skicklighet, om jag ibland fick en orrhöna eller harpalt i ränseln.

Jag jagade för ströfvandets skull och ströfvade för att förjaga mina bekymmer. Jag hade dåliga affärer, och ställningen syntes mig ibland till den grad hopplös, att jag kunnat göra en obotlig dumhet.

Det fanns bevars släktingar, som velat hjälpa mig. En rik tant, som kunnat klara mina skulder tio gånger om och ändå ej varit barskrapad. Hon hade en enda dotter, som skulle ärliva henne. Dottern var ej längre i första ungdomen och lyste ej håller genom sin fågring. Hon var snäll, fastän något sjäpig, och hade, som jag tror ett godt öga till mig, som var hennes kusin.

Tant ville nog hjälpa mig, men hon ställde villkor — ett oeftergifligt villkor, och villkoret hette Rosaura. Jag skulle gifta mig med min kusin.

Gamla tant var för fin att säga rent ut. Men hennes antydningar voro fullt begripliga för den,

som hvarken var döf eller dum. Jag behöfde all min fintlighet för att slingra mig, för att ej såra eller stöta bort min enda möjliga hjälpare. Och slingra mig måste jag, eftersom villkoret syntes mig nära nog orimligt.

Jag har alltid varit erotiskt lagd. Mina förälskelser ha varit legio. Jag har haft starka instinktiva sympatier och lika starka och plötsliga antipatier. För min snälla och blonda kusin hyste jag tyvärr en antipati som blef desto starkare, ju större frestelse hon — som beräkning — måste vara för mig.

I lugnare stunder var jag allvarligt ledsen öfver min okuvliga motvilja. Frånsett "irestelsen", så var Rosaura en snäll och rar människa. Hon ville ingen fluga för när, hon var ej påträngande; hade hon själf haft pengar om hand, skulle hon lånat mig, hvad jag behöfde, utan alla villkor. Och jag är öfvertygad om, att hon själf ingenting anade om den roll, hennes mamma lät henne spela gentemot mig.

När jag ej råkat Rosaura på några månader, nästan glöfde jag det intryck, hon brukade göra. Jag endast mindes hennes många goda sidor, hennes foglighet, känslighet, "kvinnlighet". Till och med sjäpigheten blef på afstånd nästan till en dygd, och jag föresatte mig att vara vänligare, nästa gång vi råkadde.

Det blei åter "nästa gång". Min afärsställning hade nu nått en brant, där undergången syntes hota. Jag måste våga hvad som hälst. Det gällde bokstafligen pengar eller lifvet. Jag skref ett brev till tant Malin och bjöd henne och Rosaura ut till Henriksberg.

Det steget — ty att bjudningen betydde mera än en bjudning förstodo nog alla parter — det steget var ett förtvivlans steg. Och det så mycket mera, som jag för blott en månad sen på nytt förälskar mig och nu så allvarligt, att jag trodde den stora lidelsen ha benådadt mig.

Jag bet samman tänderna och for till stationen. Jag hälsade tant med ett leende som ej kunnat vara stelare. Jag bemödade mig — ja, jag bemödade mig allvarligt att se förälskad eller åtminstone vänligt på Rosaura. Men i det ögonblick våra blickar möttes, förvandlades min uppsyn. Jag såg min älskades själfulla ansikte vid sidan om Rosauras. Såg det så tydligt, att jag omedvetet tittade mig om för att se, om hon fanns i närheten.

Men här fanns bara stackars Rosaura. Blond och torr som vanligt — eller blondare och torrare än vanligt. Vattenögd — och hennes vattenögon voro de fulaste ögon jag sedt. Jag kunde ej möta dem utan att förråda, att jag såg deras fulhet. Och stackars Rosaura tycktes förstå det. Hennes hälsningsleende försvann, och hon slog hastigt ner blicken.

Jag fruktade att jag gjordt henne illa och förbannade min oförmåga af behärskning. Jag undvek att se på henne, räckte henne ena armen, medan jag bjöd gamlan den andra och anslog en hjärtlig frändeton som skulle skölja bort det första, kalla intrycket.

Jag gjorde de mest förtvivalde ansträngningar under detta ohyggliga besök. Jag tror, att jag lyckades öfvertyga både dottern och tanten om mina känslors äkthet. I ett ögonblick, då alla ångestens furier jagade mig — ögonblicket efter postens ankomst — passade jag på att fria, fick ja och välsignelse och —

Ja, i nästa nu störtade jag upp på min kamare, ryckte till mig geväret, rusade ner för traporna, bort öfver markerna och kom springande in i skogen. Naturligtvis hälsades jag af en brunspräcklig fågel, som med buller flaxade bort mellan granarna. Och naturligtvis fann jag, att jag ännu ej hunnit ladda.

Men tankarna voro på annat håll. Jag hade ej skyndat hit för att jaga. Jag vill knappt rannsaka mitt minne om mitt ärende i skogen den förmiddagen. Jag minns bara, att jag snart upptäckte, att jag också glömdt medfaga patroner. Jag kastade mig på marken och gömde ansiktet i mossan för att slippa se och slippa tänka.

Jag hade legat så en evighet, tyckte jag, då jag hörde lätta steg närma sig. Jag låg stilla, i hopp att ingen skulle upptäcka mig. Men stegen kommo allt närmare. Till sist rörde någon vid min axel.

— Hvarför ligger du så, Reinhold?

Det var min fästnös stämma. Den ljud förvånad, deltagande, blid som alltid, men aldrig hade den förefallit mig mera motbjudande.

Jag måste för skams skull resa mig och dikta upp, att jag ströfvat mig trött och insomnat på mossan.

— Trött? Du har nyss kommit hit ut? Du rusade i väg för en liten stund se'n, och jag hade all möda att hinna upp dig.

— Hvarför skulle du nödvändigt hinna upp mig, sporde jag barskare. än jag menadt. Men jag bände mig som ett infångadt rofdjur.

— Du — du — du —, sade hon i en ton, som om jag glömdt någonting. Men hon fullbordade ej meningen. Frågade bara:

— Hvarför är du så ovänlig? Du sade ju, att du — du — du —

Jag gaf henne en snabb sidoblick, som ej gjorde mig kärvännigare. Jag kunde nu en gång ej stå ut med hennes ansikte.

Emellertid behärskade jag mig så pass, att jag räckte henne armen och styrde stegen mot skogsbrynet.

— Nei, åt andra hållet, bad hon och hängde sig med oväntad kraft på min arm, — härinne är så skönt.

— För den, som inte känner hvarje stig så väl som jag, svarade jag kallt.

— Blir du så snart led på gamla — gamla ställen, sporde hon mildt. — För mig blir ett ställe desto kärare, ju oftare jag återser det.

— Ja, det är du, det, sade jag. — Vi äro så fruktansvärdt olika, vi båda.

— Desto bättre komplettera vi hvarandra, sade hon och smög sig närmare, hvilket jag fann odrägligt. Min stämning stegrade sig till ett sant raseri, och till sist kastade jag alla hänsyn.

— Ja, du kompletterar mig visst och sant, sade jag. — du är stormrik, och jag är utfattig.

— Utfattig, upprepade hon, som om hon ej begrep det ovanliga ordet. — Jag trodde nog, tillade hon med ett barns leende, — att du tänkte en liten smula på mina pengar också, när du friade.

— Tänkte! Inte tänkte jag. Jag var förtviflad, det var alltsammans. I morgon förfaller mitt stora lån.

— Ditt stora lån, sade hon och tycktes alltjämt oförstående. — Men det blir ju bra. Hädanefter skall du slippa att låna af andra än tant. Och när hon en gång — så sent som möjligt — flyttar till himlen, sä ärfva vi — ärfver du ju alltsammans.

— Tja, utbrast jag torrt och hade så när slungat hennes arm ifrån mig. Men Rosaura höll ordentligt fast.

— Ack, vi ska bli så lyckliga sade hon och omfamnade min arm. Och så började hon jollra en massa nonsens, som tråkade ut mig, men i alla fall liksom lugnade. Jag lät henne prata och vankade likgiltig vid sidan.

Jag hörde i början hvartannat ord, sedan ej ens så mycket. Mina tankar voro på annat håll. Jag gick och drömde. Lyddes till en annan röst än Rosauras, såg andra, lyckligare bilder än de, som väntade i min antagliga framtid.

En gång tryckte jag Rosauras hand och fick henne därvid att ge till ett litet skri af glädje. Tryckningen var förstas ej ämnad åt henne. Jag tryckte i tankarna min älskades hand. Och min älskade hette inte Rosaura.

Misstaget förbittrade mig och gjorde mig grym. Jag började tala illa om tant Malin, härmade hennes röst och anmärkte, att den liknade Rosauras.

Sedan — vi voro nu i tjocka skogen — började jag söka skrämma henne. Jag siktade på hvarje ekorre eller kråka, jag hotade skjuta på kottar och stubbar blott för att se henne blekna och hålla händerna för öronen. Jag uppsökte de oländigaste stigarna och hade henne att krypa under granar och uppför granitknallar.

Jag varnade för ormar, som det skulle finnas särskildt godt om i denna trakt af skogen — hvilket jag aldrig erfarit. Jag hörde henne voja sig i sin sjäpighet och njöt af hennes ångest; jag vet, att jag var ett odjur, men så satt jag också själf på spettet.

Rosaura bad, att vi skulle vända om, men nu passade detta ej i min smak. Jag hade god tid och villade till sist bort mig på allvar. Det var eftermiddag, innan vi hittade rätt igen och kvällning, när vi närmade oss skogsbrynet.

Men jag släppte ej ännu mitt offer. Jag hade funnit henne sjäpigare och lättrognare, än jag anat, och spann nu samman de vanvettigaste historier.

Jag hade en tomte, sade jag, en riktig en af de underjordiska. Han sprang i plogfårorna i ärenden för mig. Han kunde bringa folk om lifvet eller från förståndet. Han var liten som så och gräklädd och hade långt, rödt skägg.

— En riktig tomte, åhnej, sporde hon med ett forskande leende, — inte finns det sådant inte? Tant säger, att sådant bara är ammsagor.

— Tant är en gammal amma själf, förklarade jag hänfullt.

— Hvarför är du så ond på tant? Är det för pengarna? Men jag skall genast berätta för tant om ditt lån — genast — bara vi komma hem!

— Bara vi komma hem! Är du ängslig, ditt sjäp!

— Nej, men — men — du förstår —!

— Tomten, jaså? Pah! Honom får du nog tillfälle att vänja dig vid. Han bor uppe i min gård. Jag behöfver honom jämt i min närhet. När jag vill, kallar jag honom upp ur golivet.

— Ur golivet — hu då! Väl inte i sängkammaren?

— Jo, just i sängkammaren. Han bor egentligen under sängkammaren. I ett råthål under sängkammaren. Han kan göra sig så liten som en råtta, och ibland tar han skepnad af en liten råtta.

— En råtta! Usch — och jag, som är så rädd för råttor!

— Det får du lägga bort, om du skall trivas i gården.

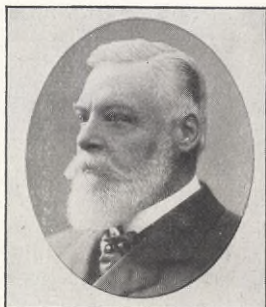
Hon tittade på mig från sidan. Jag såg, att hon hade skalken i ögat, och att hon hoppades möta en likadan i mitt.

(Forts. sid. 126.)

* Data å nästa sida.

A. H. HÄGG.
Etsare. Arkitekt. — Haslemerå,
England. 80 år 10 Nov.*

J. ALSTRÖMER.
Friherre. Disponent. — Östad.
75 år 12 Nov.*

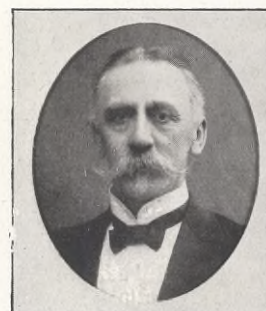
W. DICKSON.
Fil. Dr. F. d. Godsägare. —
Stockholm. 70 år 29 Okt.*

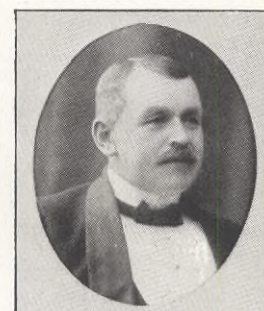
C. FRISK.
Bankdirektör. — Stockholm.
50 år 20 Nov.*

A. O. ELLIOT.
F. d. Polismästare. — Göteborg.
75 år 1 Dec.*

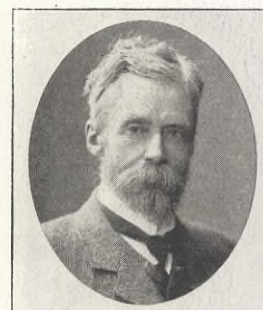
B. R. PETERSSON.
Borgmästare. — Ystad.
65 år 10 Nov.*

B. HELLBORN
Jur. Dr. Häradshövding. —
Strömstad. 50 år 4 Nov.*

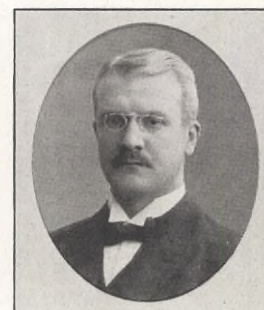
E. G. H. HÄGERSTRÖM.
V. Häradshövding. Advokat. —
Jönköping. 50 år 11 Nov.*

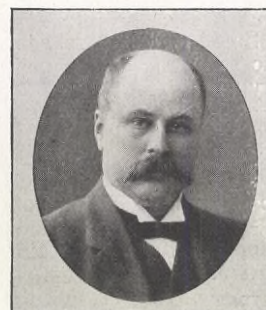
C. M. ZÄNDER.
F. d. Professor. — Lund.
70 år 19 Nov.*

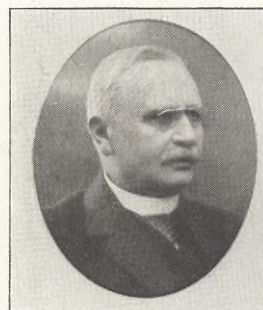
J. P. SJÖBECK.
Förste Bibliotekarie. — Lund.
65 år 20 Nov.*

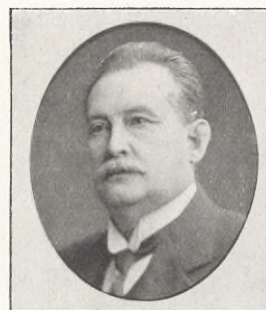
O. C. P. ÅHFELDT.
Hofpredikant. — Stockholm.
55 år 16 Nov.*

C. F. G. ANDERSSON.
Professor. — Stockholm.
50 år 25 Nov.*

I. E. LJUNGGREN.
Tulldirektör. — Göteborg.
65 år 7 Nov.*

G. A. H. D'AILLY.
Byråchef — Stockholm.
60 år 28 Okt.*

O. F. A:SON LINTON.
Major. Göteborg.
50 år 9 Nov.*

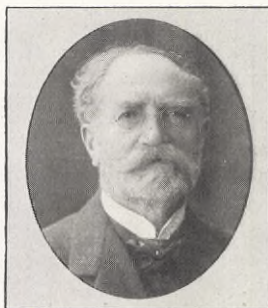

H. SPENS.
Grefve. F. d. Ryttmästare. —
Stockholm. 50 år 4 Nov.*

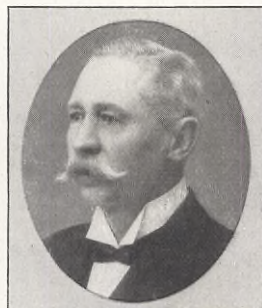
* Data å denna och nästa sida.

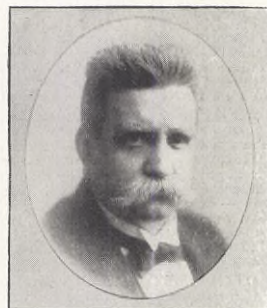
M. F. NYSTRÖM.
F. d. Telegrafkommissarie. —
Stockholm. 70 år 31 Okt.*

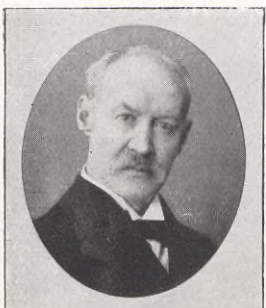
K. E. PAULSON.
F. d. Postmästare. — Malmö.
70 år 5 Nov.*

H. COLLIND.
Postmästare. — Norrköping.
65 år 20 Nov.

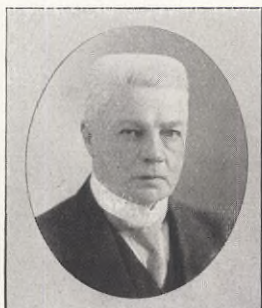
K. H. BRANTING.
Redaktör. — Stockholm.
55 år 23 Nov.*

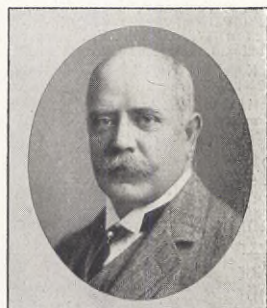
F. O. CARLIN.
Bergsingeniör. — Stockholm.
70 år 30 Okt.*

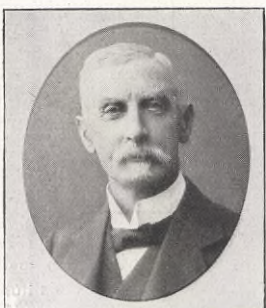
C. G. ODELBORG.
Öfveringeniör. — Hofors.
60 år 13 Nov.*

E. LÖFGREN
Ingeniör. — Edsgatan, Verml.
60 år 22 Nov.*

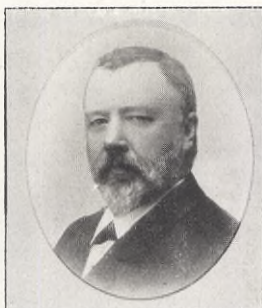
O. J. R. STRÖM.
Civilingeniör. — Djursholm.
55 år 16 Nov.*

C. A. T. JUNGSTEDT †.
Tullförvaltare. — Halmstad.
F. 49. † 2 Nov.*

C. W. RAMSTEDT †.
Fil. Dr. — Stockholm.
F. 51. † 31 Okt.*

N. O. TIMBERG †.
Med. Lic. Prakt Läkare. —
Sunne. F. 54. † 1 Nov.

L. DAHLSTEDT †.
Kyrkoherde. — Vilhelmina.
F. 55. † 13 Okt.*

AXEL HÄGG. Arkitektur- o. konststudier i utlandet; arkitekt, etsare, akvarellist, tecknare o. litograf. Bosatt i England, senast i Haslemere, Surrey. Är representerad å Nationalmuseum m ett stort antal förräffliga etsningar o. litografier. Har b. a. varit arkitekt v. ombyggn. af Floda kyrka i Söderm. samt ett antal gotländska kyrkor. Led. af Fria konst. akad. Biografi o. helsid-portr. årg. XII: 13.

JONAS ALSTRÖMER. Stud.-ex. 62, afg.-ex. fr. Utluna landtr.-inst. 66, egnade sig därefter åt jordbruksskötsel samt blef 86 disp. i Östads barnhem o. egend. i Elisb. län. Mångårig ordf. i landstinget, led. af Riksd. F. K 92—05 m undant. i åren 07—08; led. af bevilln.-utsk. 95—96 samt af konstit.-utsk. 01—05. Led. af Landtr.-akad.

WILLIAM DICKSON. Stud.-ex. 62, fil. dr. 69; egnade sig därefter åt skötseln af sin egendom Säckestad i Västergöt. Lemnade denna för några år sedan o. flyttade då till huvudstaden. Sedan 01 led. af centralstyr. i Skarab. ensk. bank.

CARL FRISK. Stud.-ex. 83, hoir.-ex. 87, v. hfd. 92; kansl. i Riksb. omb.-man.-exp. 93—95, sekr. i sammans Banko. o. Lagutsk. 94—95; kassadir. i Stockholms int. gar. a-b 96—1900, i Stockholms ensk. bank 01, led. af styr. i sistn. bank 02, v. verkst. dir. der 07—11; sedan sistn. år verkst. dir. i a-b. Stockholms Handelsbank. Styr. led. i Sv. emissions a-b, St. Kopparbergs a-b, m. ll.

ANDERS ELLIOT. Stud.-ex. 59, hoir.-ex. 63, v. hfd. 66, polisinsp. i Göteborg 68, illitt. rådmän 80, polisintendent 82—84. Led. af 84 års k. komm. ang. lösdrivarens behandl. Mångårig led. af Göteborgs stadsullmäktige; fattigv. styr. 69—02, Helsöv. nämnd. 72—02, slottskogsstyr. 74—02, Edw. Magnus minne t. 02, Hospitalsdir. 81—97.

BERNDT PETERSSON. Stud.-ex. 70, hoir.-ex. 74, v. hfd. 76, stadsf. i Ystad 79—85, förste rådmän, mag.-sekr. o. not. publ. der 85, borgmästare sedan 89.

BERNT HELLBORN. Stud.-ex. 86, fil. kand. 88, jur. dr. 95, tj.-gj. i Sk. hoir.; häradshöjd. i Gellivare doms. 03, i Norrvikens doms. sedan 13.

GUSTAF HÄGERSTRÖM. Stud.-ex. 83, hoir.-ex. 88, v. hfd. 91, tj.-gj. i G. hoir., sekr. i Smål. o. Blek. hand.-kamm. sedan 07. Advokat i Jönköping o. led. af Sv. adv.-samf. Led. af styr. i Sydsv. kred. a-b, aff.-kontor 10. Led. af drätselkamm. 98—06, af byggn.-nmd. 11, stadsfullm. 02—14.

CARL ZANDER. Stud.-ex. 63, fil. dr. 71, docent i lat. spr. v. Lunds univ. 75, lektor v. h. allm. lärov. der 78; professor i romersk välitalighet o. poesi v. Lunds univ. 91—10.

PONTUS SJÖBECK. Stud.-ex. 70, fil. kand. 75, 2:a aman. v. Lunds univ.-bibl. 96, 2:e bibliotekarie 09, 1:e sedan 10. V. förman i Akademifören. Ateneum 83—03, därefter förman. Red.-sekr. i Lunds Veckbla. i 76—97, medarb. i Lunds Dagbl. 97—01, Redig. Lunds univ.-katalog 88—9.

CLEMENS ÄHFEJDT. Stud.-ex. 79, teol. kand. 86, prestv. 89, religionslär. i arifurstarne 92—08; Lektor i kristend. o. modersm. i Venersborg 94, i Stockholm sedan 95. Inspekt. i katekesskolorna i Stockholm 97—06. Ord. höfpred. o. pastor i höfförsaml. sedan 98. Fr. tr. religiösa skr.

GUNNAR ANDERSSON. Stud.-ex. 84, fil. dr. 92; assist. v. Malmöh. läns frökotr.-anst. 87—1900; aman. v. R.k.kms. afd. i arkegoniater o. foss. växter 91—98. Docent i växtgeografi v. Stockholms högsk. 93 i

botanik der 99—09. Förordn. t. botanist v. nyinr. Stat. skogsförsöksanst. i Stockholm 02. lektor i botanik, zoologi o. jaktkunsk v. Skogsinst. 06—09; professor i ekon. o. geogr. i Stockholms handelshögskola sedan 09. Sekr. i Sv. sällsk. i antropol. o. geogr. sedan 06, red. i sällsk. tidskr. Ymer sedan 99. Styr.-led. i Sv. turistfören. sedan 96; sek. der 01—07. Tillh. ett flertal vetensk. samf.

IVAR LJUNGGREN. Stud.-ex. 70, e. o. kammarskr. i Tully, s. å., tullförvalt. å olika platser fr. 85; senast i Göteborg 08; tulldirektör der sedan 13. Led af beredn. f. afgifv. af förslag till ny tullstadga (nu gällande) 98; i kommitté f. afg. af förslag t. det nu gällande tjänstgör.-regl. i tullverket 07—08. Kassaförvaltare i Sv. slöjdfören. i Stockholm 74—89; På sin tid stadsfullmäktig i Södertelge, Trelleborg o. Vestervik.

ADOLF D'AILLY Stud.-ex. 75, e. o. kont.-skr. i Jernv.-styr, 83, milkontr. o. förestånd. f. milkont. 1900, byrådirektör 08, byråchef (tidtabells- o. vagnsbyrå) sedan 15. Stadsfullmäktig i Stockholm sedan 07, led af folksk. dir. o. dess skolhusmed. sedan 10, led. af slakthus- o. saluhallsstyr. sedan 12, led. af skolråd; led. af styr. i Enke- o. pup.-kassan i stadens emb.-verk sedan 10, Stockholms stads repres. i styr. i Stockholm—Vesterås—Bergsl. jernv. a.-b. sedan 14. Förf. en aihandl. rör. Kameruns molluskskifva, tr. i oih. t. Vet.-akad.: handl. 96; har i detta o. andra arbeten beskrifvit 3 f. vetenskapsn. nya släkten o. 62 nya arter. Medarb. i Nord. familjebok f. jernvägar. Delt. i studentsångarfärden t. Paris 78.

OTTO LINTON U.-löjtn. v. Göta art.-reg. 89, major 14. Var på sin tid framstående kapplöpningsryttare o. en af ledarne inom Göteborgs fälttridklub. b.

HARALD SPENS. U.-löjtn. v. Skån. husarreg. 86, ryttm. 03—13, intr. i res. 15; attaché v. beskickn. i Paris 98, i Rom 03—05. På sin tid stadsrevisor i Helsingborg o. styr.-led. i Skanska nationalfören. Styr.-led. i betong a.-b. Effektivt i Stockholm.

MARTIN NYSTRÖM. Afg.-ex. fr. Teknol. inst. s. kem.-tekn. ing. 65. Intr. v. Telegrafv. assist. 76, kommis. i Stockholm 94—95. Tj.-gör sedan 92 i Pat.- o. registr.-verket. Mångårig medarb. i Industritidningen Norden o. i Theosophica o. Den teosofiska vägen. Led. af Stockholms stadsfullmäktige 92—94; led. af Riksd. A. K. 98—08.

KARL PAULSON. E. o. postexp. 66, postmästare i Eslöv 88, i Ystad 02—12. På sin tid led. af kommunalstyr. i Eslöv.

HJALMAR BRANTING. Stud.-ex. 77; redaktör f. Socialdemokraten sedan 86 med afbrött 92—96 o. 08—10; under dessa två perioder politisk

medarb. Redaktör f. Tiden 85 o. för månadsskrift. Tiden sedan dess grundl. 08. Led af Riksd. A. K. sedan 97, led. af bevilln.-utsk. sedan 06. 08—11; v. ordf. i konstit.-utsk. sedan 12, ordf. i 13; led. af älderd.- o. inval.-försäkr.-komm. 07—12. Ordf. i soc.-dem. arb.-partiet. Biografi o. hellsid.-portr. årg. II: 11.

FRANS CARLIN. Stud.-ex. 64, utex. fr. Stockh. bergsskola 72, förestånd. i Vesterbergslags kem.-analyt. lab. 75; intr. v. Sv. geolog. under-sök. 79 ss. medarb. v. fältkarte- o. a. geolog. arbeten, afg. början 90-talet. Var i sin helsas dagar en framstående bergsanalytiker. Har som geolog bl. a. inlagt förtjänsten om utredn. af den af framlidne prof. Torell framkastade frågan om den bohussländska granitens ursprung.

GUSTAF (GÖSTA) ODELBORG. Afg.-ex. fr. Teknol.-inst. 76, verk. v. Vikmanshyttans jernverk 77—88, förvalt. der 88—90, öfveringenjör v. Hofors a.-b. jernv. sedan sistn. åf, styr.-led. i Hofors a.-b. sedan 96.

EMANUEL (MANNE) LÖFGREN Utex. fr. tekn. elem.-skolan i Borås 76, ritare 77—91; tillverkningschef i Uddeholms a.-b.s hästskosömfabr., Hagfors, 82—15. Uppf. af ett flertal i in- o. utl. patent. maskiner f. tillv. af hästskosöm.

OSSIAN STRÖM Afg.-ex. fr. Tekn. högsk. mek. afd. 81, anst. v. sv. verkst. 81—89, utom 84—86 i Amerika; ing. v. a.-b. Extractor, Stockholm 89—94, ing. o. förestånd. i prota.-verket v. a.-b. Separator 94—02, verkst. dir. i a.-b. Rotator 02—11. i Sv. Centrifug, Södertelge 05—11. Har uttagit ett flertal patent på området mjölkseparatorer. På sin tid i Södertelge led. af kyrkoråd. hufvudman i sparbank; ordf. i styr. f. värmeledn. a.-b. Calor sedan 02, ordf. i styr. o. kassadir. f. Hersby a.-b.

AUGUST JUNGSTEDT †. Stud.-ex. 67, ord. tj.-man i Tully, 73, tullför. i Piteå 84, i Ronneby 89, i Vesterås 94, i Halmstad 02. På sin tid språklär. v. Stockholms lyceum, idkade omfattande språkstudier.

WILHELM RAMSTEDT †. Stud.-ex. 69, fil. dr. 75; egnade sig därefter af landbruk o. inköpte egend. Tranbygge i Upl. hvilken han inneh. 76—09. Var på sin tid led. af Hushålln. sällsk. förvaltn.-utsk. ordf. i allmänn. styr., nedlade genom föredrag m. m. mycket arbete till förmån i reformering af allm. hypoteksbankslånerörelsen, skidskullarnes upprätthållande o. bild. af inköps- o. försäkr.-föreningar. Var äfven uppfinnare inom landtrb.-området.

LARS DAHLSTEDT †. Stud.-ex. 81, prestv. 83, kyrkoh. i Vilhelmina sedan 99. Mångårig ordf. i komm.-st., landstingsman, led af Riksd. A. K. 92—01. Verksam bidragit t. kommunikationsväsendets crdnande inom Vilhelmina socken o. senast jernvägsfrågan inom Lappland.

Forts. fr. sid. 123.

Jag håll också på att le — skratte henne upp i ansiktet, häna henne för hennes lättrogenhet. Jag var i lynne till allt. Vi voro nu framme i brynet. Jag såg min gård och väntade mig rätt nu skola höra tant göra dumma frågor — kanske bry oss för vår skogspromenad.

— Du skämtar med mig, smålog hon, och jag rymkte förargad på axlarna. Mina gamla bekymmer började gnaga med förnyad iver.

I det ögonblicket spratt jag själf till och tog ett halft steg baklänges. Det låg en upplöjd teg framför oss, och i fåran hvilade sig som bäst pysslingen från Gröntorpet.

— Hvad stirrar du på, frågade min fästmo oroligt.

— På min tomte, svarade jag med grafilikt allvar.

— Din tomte, sade hon och grep mig hårdt om handleden.

— Hvar? Hvar?

— Hallå, tomte, skrek jag nästan jublande, — hvad är ditt ärende i dag?

— Till stan efter litet vitt, pep det ur plogfåran.

Och därmed började det röra sig i det gråa, som skymningen gjorde ännu gråare. Stackars Rosaura såg honom nu lika tydligt som jag, den lille i de grå kläderna, med det röda skägget — tomten, min tomte från rätt-hålet. Hon såg honom skala i väg i plogfåran med en snabbhet, som om han haft vingar.

Min stackars fästmo skrek inte. Hon yttrade ej ett ord på den korta hemvägen. När vi hunno till trappan, vände hon emot mig ett förfärligt blekt ansikte, som såg äldre, men mindre fränstötande ut än vanligt.

— Jag skall genast tala med tant, sade hon och skyndade in före mig. Jag tog mig emellertid

god tid för att hinna bekämpa min skratllust. Jag gick ej genast in i salen, där jag förmodade tanten, utan upp på mitt rum — där jag glömde mig kvar öfver mina papper.

Jag väcktes af en skygg knackning. Det var Rosaura.

— Tant har loivat hjälpa dig genast, sade hon, — men — men — men vi behöva ej skynda på med bröllopet. Det kan uppskjutas eller — käre Reinhold, missförstå mig inte! Jag är så rädd för tomtar, och — och jag är visst en smula för gammal för dig, inte sant!

Jag tror, att jag kysste Rosaura i glädjen. Det var första kyssen och sista före bröllopet. Men på det bröllopet var Rosaura endast en afhållen släkting och gäst. Min brud hette någonting annat.

Elvina Hamilton f. Akerhielm af Blombacka. Ing. 81 äktenskap med landshöfdingen greve Hugo Hamilton. Har med hängifvenhet ägnat sig åt filantropisk verksamhet inom Gefle. län. Ordf. i fören. Mjölkdroppen, i Röda Korsets kvinnoafd. i Gefle, i Fruntimmersfören. m. dess skydds-fören. o. arb.-stugor samt i Gestrickslands hemslöjdsfören. äfvensom i Gestricks-Helsinges hemslöjds föreningsars länsförb.

För fotografer att beakta:

Fotografifirma, som insänder fotografier med ensamrätt för H. 8 D. och ej lämnar samma eller liknande fotografier till annan illustrerad tidning, kommer att i så fall utöfver vanligt honorar få sitt namn utsatt på ett i ögonen fallande sätt, då meddelande här om lämnas vid insändandet. Redaktionen.

Foto. Larson, Gefle. E. HAMILTON. GREFVINNAN E. HAMILTON. F. 57. † 2 nov.

1. SERBISKA KRÖGS-FÅNGAR förplägas efter intagandet af fästningen Pivot den 28 okt. af bulgarerna.

2. SERBISKA FRANK-TIRÖR-KVINNOR "FÖRAS BORT",

De sägas ha medelst hvita dukar välkomnat de tysk-österrikiska trupperna vid dessas intåg i en serbisk by, men omedelbart därefter ha öppnat en mördande eld i truppernas rygg.

3. FRANSK-SERBISK GENERALSTABSBYRÅ FÖR FLYGVAPNET.

SVERIGES YPPERSTE NOVELLISTER. II.

MEDARBETARE I HVAR 8 DAG 1916.

ANDERS ÖSTERLING.

Skald och författare. — Har från trycket utgivit ett flertal arbeten på vers och prosa af högt värde. Literaturkritiker och reseskildrare. — Har vid olika tillfällen lemnat skönlitterära bidrag till H. 8 D. som har att räkna med hans medarbetareskap äfven under kammande år.

DANIEL FALLSTRÖM.

Skald och novellist. — Serskildt Stockholm och den svenska kvinnan ha i honom sin skald, hvilken som ingen annan sjungit sig in i alla hjertan för svensk skaldekunst. — Har utgivit ett stort antal diktverk af bästa värde. Inträder fr. o. m. nästa år såsom medarbetare i H. 8 D. med novellistiska bidrag.

FREDRIK VETTERLUND.

Skald, författare; docent i litteraturhistoria. Har utgivit flera samlingar dikter och berättelser äfvensom litteraturhistoriska arbeten. — H. 8 D kunde helt nyligen offentliggöra en stämningssättad novelett, "På andra sidan", som lemnar en god föreställning om den litterära halten af det medarbetareskap vi lyckats tillföra vår tidning för 1916.

I föregående nr återgävo vi porträtt af *Albert Engström, Hjalmar Söderberg, Bo Bergman, Gustaf Ullman, Mari Mihi* och *Hjalmar Bergman*. Tyvärr medger icke utrymmet för dagen plats för flera än ovanstående tre portr. Men många flera följa.

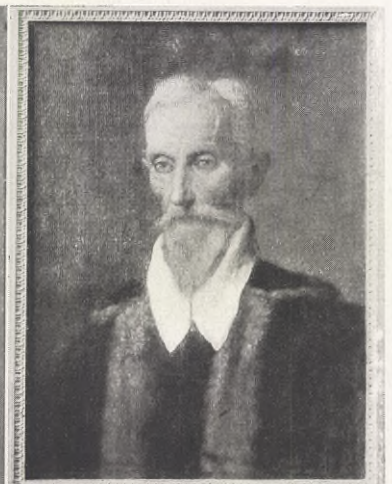

H. 8 D:s STOCKHOLMSFOTOGRAF.

Källa: Kem. A.-B. Bengt Nilssonström, Silbo-606

ÅTERUPPTÄCKTA SKATTER I NATIONALMUSEUM.

INNEHÅLL: Arkitekt C. Westman (biografi o. helsid.-portr). — Vetenskapsakademiens nybyggnad inviges. — Stockholms nya rådhus. — Landbruksriksdagen. — Reinhardtiska gästspellet i Stockholm. — Världskriget. — Veckans porträttgalleri. — "Tomten" Ber. af K. G. Össiannilsson.

Den Italienska målningssamlingen på Nationalmuseum har i dagarne kompletterats på ett sätt, som betydligt höjt dess värde. Öfverintendenten Bergh har nämligen på museivinden gjort några oväntade fynd af landskap och figurtaflor. Af de senare märkes stor allegorisk komposition, hvilken har alla tecken på att stamma från Tizians ateljé, samt ett porträtt af en gammal gråskäggig mager herre sedd en face, en rådsherretyp antagligen af venetianskt ursprung.

Eftertryck af text eller illustrationer i HVAR 8 DAG utan angifvande af källan förbjudes vi. I laga påföljd.

För Berättelser och Historietter gäller oivkorligt förbud.

F. A. B. HVAR 8 DAGS TRYCKERI, GÖTEBORG.